

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudkyně
Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Richarda Galise ve věci

žalobkyně: **Ch. A. P.**
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Stanislavem Sochořem
sídlem Pavelčákova 14, Olomouc

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2023, č. j. 047100/2023/KUSK,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabýval otázkou, zda správní orgány dostatečně prokázaly, že se žalobkyně dopustila přestupku na úseku ochrany lesa, a to zejména, zda tento přestupek spáchala právě žalobkyně.

Vymezení věci

2. Městský úřad Černošice rozhodnutím ze dne 26. 8. 2022, č. j. MUCE 118816/2022 OZP/L/Mi, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trvajícího přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), a podle § 8 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se v období od 21. 2. 2019 do 23. 5. 2022 dopustila tím, že na lesním pozemku jiného vlastníka p. č. XA, určeném k plnění funkcí lesa, konkrétně na ploše 360 m² kolem své rekreační chaty č. ev. X (p. č. XB), vše v k. ú. X, udržovala a dále rozvinula protiprávní stav využívání pozemků k účelům soukromé pobytové rekreace založený terénními a stavebními úpravami pozemku a dalšími objekty, a to až do podoby systému opěrných prvků (oplašťovaných zídek s terasami a plochami zpevněnými kamenným záhozem a dřevěnými chodníky), terasy s umělým trávnikem, visuté dřevěné terasy s objektem zastřešeného venkovního posezení, kůlny (zahradního domku), schodišť a oplocení, to vše bez udělení výjimky podle § 13 odst. 1 lesního zákona, tedy bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo omezení odnímalá pozemek určený k plnění funkcí lesa nebo omezovala jeho využívání pro plnění funkcí lesa. Za spáchání tohoto přestupku městský úřad žalobkyni uložil pokutu 78 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobkynino odvolání a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
4. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žaloba

5. Žalobkyně namítá, že nebylo prokázáno, že by se dopustila jednání, které jí je kladeno za vinu. Žalovaný správně konstatoval, že žádný provedený důkaz nebyl přímým důkazem. Nepřímé důkazy, jak je popisuje žalovaný na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, rozhodně netvoří ucelený uzavřený řetězec, který nepřipouští jiné možné skutkové posouzení, než že se jednání dopustila právě a jedinečně žalobkyně. Důkazy směřují pouze k prokázání skutečnosti, kdy (v jakém období) byly terénní a stavební úpravy pozemku prováděny. Nic dalšího (zejména určení osoby, která je prováděla) ale tyto důkazy neprokazují (a s ohledem na jejich charakter ani prokázat nemůžou). Správní orgány zavinění žalobkyně dovozují toliko ze skutečnosti, že žalobkyně jako (tehdejší) majitelka chaty profitovala z protiprávních zásahů, neboť se jimi zvýšila hodnota jejího majetku (chaty). Tento závěr nemůže obstát, neboť zásahy provedené na cizím pozemku nemohou být předmětem převodu a samotný prospěch není důkazem, že úpravy provedla žalobkyně. Pouhá skutečnost, že „úpravy byly vybudovány v souvztažnosti s chatou a byly s ní spojeny v jeden celek, byť se nacházejí na cizím pozemku“, nic nevypovídá o tom, kdo úpravy provedl. Žalobkyně nemůže odpovídat za změny na cizím pozemku, byť by se jednalo o pozemek kolem její stavby a byť tyto změny mohly hypoteticky mít za následek zvýšení hodnoty jejího majetku. Žalovaný nevyvrátil, že úpravy mohla provést třetí osoba.

Vyjádření žalovaného

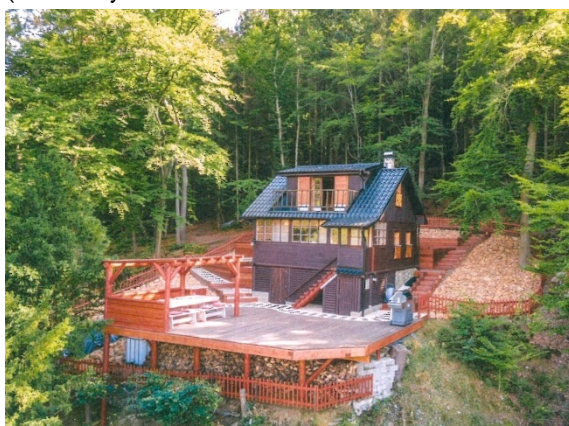
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že se žalobkyně omezuje na obecná tvrzení a zpochybňování zjištěných skutečností. Žalobkyně chatu koupila v únoru 2019 za 900 000 Kč. Na stránkách realitní kanceláře byl stav fotograficky zdokumentován. Žalovaný dále cituje popis stavby v inzerátu a zdůrazňuje, že mělo jít o chatu 3+kk, 76 m², stojící na

pozemku Lesů ČR (plocha pozemku 38 m²). Je též nesporné, že žalobkyně chatu v květnu 2022 chatu prodala za 3 000 000 Kč (nabídková cena byla 6 990 000 Kč). Na stránkách realitní kanceláře byl stav chaty fotograficky zdokumentován. Žalovaný z popisu stavby v inzerátu zdůrazňuje, že mělo jít o chatu 4+kk (96 m²), potrubí je již přivedeno k nemovitosti, byl postaven a obložen nový komín vedený venkem, okolí domu je upraveno architektem, je přistavěn zahradní domek pro hosty a zastřešená terasa před srubem skýtá „fascinující výhled“. Je zde možné posedět a grilovat.

7. Bylo zjištěno, že na lesním pozemku v těsném okolí chaty byl vybudován soubor drobných staveb a terénních úprav (zejména teras, zídek, chodníků, zpevnění kamenným záhozem, betonovými patkami, dřevěné stavby apod.) včetně oplocení, které slouží jako překážka pro vstup jiných osob, tedy na podporu individuální pobytové rekreace. Kvůli výhledu z terasy byly ořezány stromy. Je pravděpodobné a hraničící s jistotou, že žalobkyně jako vlastnice chaty musela vědět, co se v okolí chaty děje, jaké stavební a zemní úpravy zde probíhají, a jako vlastnice se měla starat, zda jde o úpravy v souladu se zákony. Například přivedení vody od studny do chaty se nemohlo obejít bez součinnosti žalobkyně. Žalovaný je toho názoru, že nedbalostní přestupkové jednání bylo žalobkyni prokázáno. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Posouzení žaloby

8. Soud na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Souhlas účastníků s tímto postupem se předpokládá, neboť ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili.
9. Podle § 13 odst. 1 lesního zákona veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu, pokud jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem plnění funkcí lesa.
10. Podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dále dopustí přestupku tím, že bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo bez rozhodnutí o omezení pozemky určené k plnění funkcí lesa odnímá nebo omezuje jejich využívání pro plnění funkcí lesa.
11. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
12. Žalobkyni je kladen za vinu přestupek podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona. Mezi účastníky řízení není sporné, že v okolí chaty (která byla v rozhodné době ve vlastnictví

žalobkyně) byly na pozemcích určených k plnění funkcí lesa provedeny rozsáhlé terénní úpravy a umístěny různé objekty (zahradní domek, terasa, oplocení, schody, atd.) bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o výjimce podle § 13 odst. 1 lesního zákona. Sporné je, zda tyto úpravy okolí chaty provedla právě žalobkyně. Soud pro lepší pochopení celé věci níže uvádí výřezy ze dvou fotografií, které jsou součástí správního spisu a zobrazují stav objektu a jeho okolí v době, kdy jej žalobkyně nabyla (obrázek vlevo, úrok 2019), a v době, kdy jej prodávala (obrázek vpravo, rok 2022).

13. Úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77).
14. Jednání, z něhož je přestupce obviněn, mu musí být spolehlivě prokázáno. To v nejobecnější rovině plyne už z obecných zásad správního řízení (podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, postupuje správní orgán v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti) a zvláště to pak zákon zdůrazňuje ve věcech správního trestání (podle § 69 odst. 2 přestupkového zákona rozhodne v pochybnostech správní orgán ve prospěch obviněného). Judikatura pak dodává, že existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutku se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil právě obviněný, nese správní orgán; naopak obviněný z přestupku nemusí prokázat, že se jednání nedopustil (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, později potvrzený například rozsudky ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68, a ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, body 14 a 15).
15. Přísné standardy přestupkového řízení, jejichž základy jsou formulovány i na ústavněprávní a mezinárodní úrovni, však zároveň nemají vést k výkladu, který by fakticky znemožnil jakýkoli účinný postih za protiprávní chování (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008-62).
16. K závěrům rozsudku sp. zn. 2 As 46/2005 se přihlásil i rozšířený senát (v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18). Ve svých úvahách pak rozšířený senát pokračoval dál: zdůraznil, že obviněný z přestupku není povinen se hájit, tedy uvádět na svou obhajobu jakákoli tvrzení a nabízet k nim důkazy. Pokud ale obviněný mlčí, není správní orgán povinen domýšlet za něj možná i nemožná tvrzení a vypořádávat se s nimi. Jiná je oproti tomu situace, kdy se obviněný „aktivně hájí“. Uvede-li obviněný tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, jsou správní orgány povinny se s nimi vypořádat (usnesení 5 As 126/2011, body 21 a 22). Tvrdí-li ovšem obviněný skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán není s to

takový důkaz opatřit, lze na základě toho, jak se věci obvykle dějí, hodnotit taková tvrzení jako nevěrohodná (usnesení 5 As 126/2011, bod 28).

17. V nyní posuzované věci se žalobkyně *aktivně nebhájila* a neposkytla žádnou *alternativní verzi* události, natož aby k ní nabídla nějaký důkaz. Naopak – jak to popsal rozšířený senát v bodě 28 usnesení 5 As 126/2011 – tvrdila skutečnosti velmi nepravděpodobné a nejen že nenabídla důkaz, ale ani neposkytla žádné vysvětlení, které by její tvrzení učinilo uvěřitelným. Šlo tu o pouhé neprokazatelné tvrzení následované pasivní rezistencí žalobkyně, které nemusí nutně založit pochybnost dostatečnou ke zbavení obvinění. Taková pochybnost zde podle soudu nevznikla ani s ohledem na další okolnosti věci: nejen že je *vysoce pravděpodobné*, že to byla právě žalobkyně, kdo provedl nepovolené úpravy v okolí své chaty, čímž došlo k nezákonnému odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa, ale hodnoceno běžnou zkušeností je i *krajně nepravděpodobné*, že pachatelkou daného přestupku nebyla.
18. Žalobkyně v odvolání popřela, že by se dopustila jednání, které jí je kladeno za vinu, tedy že by sama „udržovala a dále rozvinula protiprávní stav využívání pozemku k účelům soukromé pobytové rekreace založený terénními úpravami pozemku a dalšími objekty“ a že by se na tomto jednání jakkoli jinak podílela, např. objednáním těchto prací, či že by tak činila jiná osoba s jejím souhlasem. Žalobkyně uvedla, že nemůže odpovídat za změny na cizím pozemku, byť by se jednalo o pozemek kolem její stavby a byť by tyto změny mohly hypoteticky mít za následek zvýšení hodnoty jejího majetku.
19. Skutková verze, kterou nabízí žalobkyně, tak stručně řečeno spočívá v tom, že v těsné blízkosti její nemovité věci a v přímé návaznosti na ni (srov. terasu, na kterou je možno vyjít přímo z žalobkyniny chaty, schodiště umožňující přístup k chatě ze všech stran atd.) nějaká neznámá osoba provedla rozsáhlé terénní úpravy a umístila množství různých objektů (viz obrázek shora), o kterých žalobkyně vůbec nevěděla, nesouhlasila s nimi, neobjednala si je, a které nesloužily k užívání společně s chatou. Tato neznámá osoba dokonce bez souhlasu žalobkyně pozemky okolo její chaty kompletně oplotila, a tím fakticky zamezila přístupu k žalobkynině chatě a současně přivedla potrubí s pitnou vodou od nedaleké studny přímo k chatě. Soud na základě obecných zkušenostních pravidel (viz usnesení 5 As 126/2011) považuje tuto verzi skutkového děje za krajně nepravděpodobnou a na základě toho, jak se věci obvykle dějí, žalobkynina tvrzení za zcela nevěrohodná. Měl-li by soud (potažmo správní orgány) přijmout jako pravdivá tvrzení žalobkyně, musel by zcela zavřít oči nad tím, co je zjevné, tedy že změny na pozemcích v okolí žalobkyniny chaty jsou *plně funkčně a prostorově napojeny právě na tuto chatu*. Soud si proto nedokáže představit, že by žalobkyně o provádění těchto úprav nevěděla, že by nebyly prováděny z její vůle a na základě jejích pokynů.
20. Pro závěr o deliktní odpovědnosti žalobkyně je přitom nerozhodné, zda dané úpravy fyzicky sama provedla (což je vzhledem k jejich rozsahu a povaze spíše nepravděpodobné), nebo zda dala pokyn či souhlas s jejich prováděním jiné osobě. Jednání pachatele přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona nemusí spočívat jenom ve faktickém jednání na pozemcích určených k plnění funkce lesa (zde provedení terénních úprav a umístění objektů), ale též v jednání spočívajícím v pokynu či umožnění tohoto faktického jednání [srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2021, č. j. 10 As 22/2020-47, který se sice týkal přestupku podle § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, což je však přestupek, jehož skutková podstata se fakticky shoduje se skutkovou podstatou nyní projednávaného přestupku; k tomu viz Flora, M., Staněk, J.,

Průchová, I. *Lesní zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, 626 s., komentář k § 54].

21. To, že tomu tak skutečně bylo, pak potvrzuje široké spektrum důkazů, které obstaraly správní orgány a na jejichž základě dospěly k závěru o přestupkové odpovědnosti žalobkyně. Byť se jedná o nepřímé důkazy, logicky do sebe zapadají, vytvářejí ucelený obrázek o skutkovém stavu a jsou ve svém souhrnu způsobilé prokázat, že pachatelkou přestupku byla právě žalobkyně. Soud pouze na okraj poznamenává, že u tohoto typu přestupků (nezákonné užívání pozemků určených k plnění funkce lesa) budou přímé důkazy k dispozici spíše výjimečně – provádění těchto nelegálních úprav bude zpravidla prováděno právě tak, aby žádný takový důkaz k dispozici nebyl, a bude spíše dílem náhody, že orgán státní správy lesů přistihne pachatele takřkajíc „s lopatou v ruce“.
22. V první řadě městský úřad provedl v rámci dozorové činnosti podle § 51 odst. 1 lesního zákona obhlídku žalobkyniny chaty a jejího okolí. Při ní zjistil a fotograficky podrobně zdokumentoval rozsáhlé terénní úpravy, stavební úpravy a doplňkové rekreační stavby (objekty) v těsné blízkosti chaty. Stav na místě zachytil též schématickým výkresem, na jehož základě následně s pomocí aplikace GIS zjistil, že výměra takto užívané plochy (na které se nenachází žádná volná půda, která by umožňovala růst jakékoli vegetace kolem chaty) tvoří 360 m². Současně městský úřad dohledal inzerát realitní kanceláře Instinkt (snímek internetové stránky www.instinkt-reality.cz ze dne 14. 3. 2022), v němž se ohledně úprav pozemku mimo jiného uvádí, že „okolí domu je upraveno architektem a je přistavěn domek pro zahradní hosty“. Obstaral též kupní smlouvu ze dne 19. 2. 2019, kterou žalobkyně chatu nabyla za kupní cenu 900 000 Kč. V roce 2022 ji v inzerci nabízela za 6 990 000 Kč. K nákladným úpravám pozemku (a chaty) tak podle městského úřadu nepochybně došlo v tomto mezidobí. Městský úřad obstaral i další listinné podklady (ortofoto ze stránek Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, dotazník o evidenci chaty z roku 1957 – výměra zastavěné plochy tehdy byla 33 m², žádost o odsouhlasení stavby a její dodatečnou kolaudaci a pasport stavby z roku 1977, geometrický plán z roku 1998 – výměra pozemku pod chatou 38 m², listinu o přidělení evidenčního čísla z roku 1999 a smlouvu o prodeji chaty ze dne 10. 5. 2022 za cenu 3 000 000 Kč).
23. Městský úřad konstatoval, že užívání dotčené části pozemku k soukromé pobytové rekreaci je *funkčně navázáno na rekreační chatu* č. ev. X v tehdejší vlastnictví žalobkyně a za jejího vlastnictví prošla chata nákladnou rekonstrukcí a „*okolí domu bylo upraveno architektem a byl přistavěn zahradní domek pro hosty*“ (viz inzerát). Je proto důvodný závěr, že právě žalobkyně je za protiprávní stav pozemku subjektivně odpovědná. To podle městského úřadu podporuje skutečnost, že vedle žalobkyně neexistuje podezření na jinou odpovědnou osobu, neboť nikdo jiný, než vlastník chaty, nemá na užívání oploceného pozemku zájem. Ani žalobkyně jinou osobu neoznačila. Z výsledného stavu chaty včetně upraveného okolí se žalobkyně pokusila profitovat prodejem chaty. Jelikož prodávajícím nemůže být nikdo jiný než vlastník, je zřejmé, že *protiprávní stav vzala za svůj*. Městský úřad dále uvedl, že žalobkyně veškeré úpravy pozemku kolem chaty vysoce pravděpodobně neprovedla sama, ale prostřednictvím „dodavatele“. To však nezakládá beztrestnost žalobkyně, protože dodavatel musel jednat s jejím souhlasem nebo na základě její objednávky.
24. Žalovaný pak v odvolacím řízení spis doplnil o inzerát realitní kanceláře Instinkt (snímek internetových stránek ze dne 1. 3. 2023), který zachycuje stav chaty a jejího okolí přibližně v době, kdy jej žalobkyně nabyla, a dále archivní letecké snímky, ze kterých je patrné, že v letech 2019 až 2021 docházelo k rozsáhlým úpravám dotčené plochy okolo chaty.

V napadeném rozhodnutí pak žalovaný shrnul, že provedené důkazy prokazují, že žalobkyně chatu v roce 2019 koupila, stavební úpravy se nepochybně *vážou k užívání chaty* (kterou žalobkyně v inkriminované době vlastnila) a *konstrukčně jsou s ní provázány*, přičemž celá dotčená plocha je *oplocena*, žalobkyně měla záměr chatu prodat, v roce 1998 měl pozemek pod chatou výměru 38 m² (provedené úpravy pak zabíraly celkově plochu 360 m²). Záměrem tedy nepochybně bylo vytvořit *komplexní objekt sloužící k bydlení a rekreaci* v atraktivní lokalitě. Jedinou osobou, která na tom mohla mít *zřejmý zájem* a mohla i profitovat na prodeji chaty, byla právě žalobkyně.

25. Soud se neztotožňuje se žalobkyní, že závěr žalovaného ohledně její delikt ní odpovědnosti vyplývá „ze zjednodušujícího konstatování“, že provedené úpravy může žalobkyně využít ve svůj prospěch. Je to naopak žalobkyně, která na argumentaci správních orgánů přdestírá značně zjednodušující náhled. Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, správní orgány nedovozovaly žalobkyninu delikt ní odpovědnost (toliko) z jejího možného prospěchu, ale z uceleného komplexu zjištěných skutečností, v němž potenciální prospěch žalobkyně (navázaný na závěr, že provádění úprav bylo jednoznačně v zájmu žalobkyně, a že hodlala profitovat na prodeji chaty) představoval pouze jeden z dílčích aspektů.
26. Za zcela nepřipadnou pak soud považuje argumentaci žalobkyně, že nemůže být za provedení daných úprav bez povolení odpovědná, neboť se nacházejí na cizích (nikoli jejích vlastních) pozemcích. V první řadě je tomu tak proto, že povinnost obstarat si povolení pro odejmutí či omezení využívání pozemků určených k plnění funkce lesa dopadá podle § 13 odst. 1 lesního zákona na všechny osoby bez ohledu na to, zda jsou vlastníky těchto pozemků, či nikoli. Nehledě na to, že pro případ, kdy o výjimku žádá „nevlastník“ lesní zákon stanoví dodatečnou podmínku prokázání veřejného zájmu převažujícího nad zájmem plnění funkcí lesa. Současně by přijetí žalobkyniny argumentace fakticky znamenalo, že kdokoli může bez povolení orgánu státní správy lesů bez hrozby jakéhokoli postihu odejmout nebo omezit využití pozemků k plnění funkce lesa, učiní-li tak na pozemcích cizího vlastníka. Takový výklad je zjevně absurdní a rozporný s účelem lesního zákona, tedy obecnou ochranou pozemků sloužících k plnění funkce lesa, resp. zachování lesů (viz § 1 lesního zákona)
27. Soud ani nijak nezpochybňuje, že provedené zásahy v okolí žalobkyniny chaty nemohly být „předmětem převodu“, tedy že je žalobkyně nemohla prodat společně s chatou, protože se nacházely na cizím pozemku, jehož jsou součástí. Tato skutečnost je však pro posouzení delikt ní odpovědnosti zcela irelevantní. Nehledě na to, že úpravy provedené v okolí chaty samozřejmě zhodnocují i chatu samotnou, takže minimálně v tomto ohledu z nich žalobkyně profitovala (viz též její inzerát k prodeji chaty, v němž láká na „okolí upravené architektem“ a „fascinující výhled“ – který vznikl jen díky vykácení stromů před chatou).
28. Namítá-li žalobkyně, že správní orgány nevyvrátily, že úpravy mohla provést třetí osoba, připomíná k tomu soud již shora uvedené. Úkolem správních orgánů v řízení o přestupku bylo prokázat, že se přestupkového jednání dopustila právě žalobkyně. Neoznačila-li žalobkyně v průběhu správního řízení jinou osobu, která měla úpravy okolí chaty provést (natož, aby k prokázání takového tvrzení navrhla důkazy), nebylo naopak úkolem správních orgánů domýšlet za žalobkyni možné i nemožné skutkové scénáře a prokazovat, že se jednání dopustila jiná, blíže neurčená osoba.
29. Závěrem pak soud doplňuje, že žalobkyně na několika místech žaloby zmiňuje, že správní orgány neprokázaly její zavinění. Z podstaty žalobní argumentace však vyplývá, že

žalobkyně pod pojmem „zavinění“ nechápe „psychický vztah pachatele k vlastnímu protiprávnímu jednání“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53), ale prokázání skutečnosti, že subjektem přestupku (pachatelem) byla právě ona. Vůči závěrů správních orgánů, že se přestupkového jednání dopustila z nedbalosti, žalobkyně v žalobě žádnou věcnou polemiku nevznáší.

Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem k tomu, že žádný ze žalobních bodů není důvodný, soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
31. O náhradě nákladů rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2024

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu